

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 2Obdo/76/2022                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 6220201402                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 31.01.2024                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Ivana Izakovičová        |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2024:6220201402.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Izakovičovej a členiek senátu JUDr. Beaty Miničovej a Mgr. Sone Pekarčíkovej, v spore žalobcu: Pozemkové spoločenstvo Malé Straciny, Malé Straciny 28, 990 01 Veľký Krtíš, IČO: 35 984 261, zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Ďuricom so sídlom SNP 25, 990 01 Veľký Krtíš proti žalovanému: Tibor Pavlov UNITED, Hviezdoslavova 14, 990 01 Veľký Krtíš, IČO: 33 249 024, zastúpenému advokátom JUDr. Jozefom Veseľým, so sídlom Mierová 1, 990 01 Veľký Krtíš, o zaplatenie 3 191,40 Eur s príslušenstvom, v konaní o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 22. júna 2022 č. k. 43Cob/47/2022-638, takto

### rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a.

II. Žalobca m á voči žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Veľký Krtíš (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“), ako súd prvej inštancie, rozsudkom z 18. februára 2022 č. k. 14Cb/24/2020-573, prvým výrokom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 3 191,40 Eur spolu s 9,05 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 1.061,85 Eur od 31. októbra 2014 do zaplatenia, spolu s 9,05 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 948,51 Eur od 1. decembra 2014 do zaplatenia, spolu s 8,05 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 859,41 Eur od 1. januára 2015 do zaplatenia, spolu s 8,05 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 322,65 Eur od 1. februára 2015 do zaplatenia, paušálnu náhradu nákladov vo výške 40 Eur, všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Druhým výrokom súd zaviazal žalovaného nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 % v lehote do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým bude rozhodnuté o výške náhrady trov.

2. V odôvodnení svojho rozsudku okresný súd uviedol, že žalobou doručenou súdu dňa 23. apríla 2015 sa žalobca domáhal proti žalovanému zaplatenia sumy 3 191,40 Eur s príslušenstvom na tom skutkovom

základe, že na základe Kúpnej zmluvy z 19. februára 2014 a Dodatku č. 1 z 11. apríla 2014 predal žalovanému drevnú hmotu, za ktorú sa žalovaný zaviazal zaplatiť mu kúpnu cenu. Žalovaný predmet kúpy prevzal, vlastnými dopravnými prostriedkami doviezol, pričom údaje o dátume odobratia drevnej hmoty, jej množstve, cene a dopravných prostriedkoch vyplývajú z dokladov o pôvode dreva. Žalovaný preberal drevo, čo potvrdil vlastnoručným podpisom na doklade, ktorého originál si ponechal.

3. Okresný súd o žalobe rozhodol v poradí prvým rozsudkom č. k. 11Cb/26/2015-119 zo 16. februára 2016, ktorým žalobu zamietol, keď dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, pretože nepreukázal dodanie dreva kupujúcemu v zmysle § 409 ods. 1 Obchodného zákonníka a odobratie drevnej hmoty kupujúcim v tvrdenom množstve. Rozhodnutie bolo potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej aj krajský súd“ alebo „odvolací súd“) č. k. 41Cob/191/2016-145 z 31. januára 2017 v spojení s doplniacim uznesením č. k. 41Cob/191/2016-157 z 2. júna 2017.

3.1. Na dovolanie žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 2Obdo/39/2018-257 z 30. apríla 2019 zrušil rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41Cob/191/2016-145 z 31. januára 2017 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3.2. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 41Cob/61/2019-289 z 30. júla 2020 zrušil rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. 11Cb/26/2015-119 zo 16. februára 2016 a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, keď sa odvolací súd nestotožnil so záverom okresného súdu, že žalobca nepreukázal dodanie dreva kupujúcemu. Poukázal na to, že dôkazné bremeno spočívalo na žalovanom, ktorý bol povinný preukázať, že predmetné doklady o pôvode dreva nepodpísal (doklady na č. l. 6 až 24, č. l. 36) za obdobie od 6. septembra 2014 do 8. októbra 2014 a za obdobie od 10. októbra 2014 do 22. decembra 2014. Uložil okresnému súdu, aby sa tento zaoberal tvrdeniami žalovaného, že doklady o pôvode dreva nepodpísal a tým, že drevo odoberal len do leta 2014.

3.3 V konaní po zrušení rozsudku okresný súd predmetnú vec posudzoval v intenciách záväzného názoru odvolacieho súdu, ktorý vyjadril v uznesení č. k. 41Cob/61/2019-289 z 30. júla 2020. Zaoberal sa otázkou, či kúpna zmluva predstavuje platný právny úkon. Účastníkom označeného obchodno-záväzkového vzťahu na strane predávajúceho je pozemkové spoločenstvo Malé Straciny, ktoré bolo identifikované IČO-m. Je zrejmé, že sa jedná o Pozemkové spoločenstvo so sídlom v obci Malé Straciny, vo vzťahu ku ktorému od termínu jeho registrácie zo dňa 20. apríla 1998 nenastala žiadna zmena. Pokiaľ došlo k aktualizácii identifikačného čísla, uvedená skutočnosť nemohla vnieť pochybnosť o totožnosti predávajúceho s poukazom na totožnosť ostatných registrových údajov a dokumentov o založení Pozemkového spoločenstva, čo deklaruje odpoveď Okresného úradu Veľký Krtíš, pozemkový odbor z 27. októbra 2021. Súd prvej inštancie v zmysle vykonaného dokazovania nemal žiadne pochybnosti ohľadom legálnosti konania zo strany Pozemkového spoločenstva pri uzatváraní kúpnej zmluvy, preto dospel k záveru, že kúpna zmluva z 19. februára 2014 v znení jej Dodatku č. 1 z 11. apríla 2014 medzi žalobcom a žalovaným bola uzatvorená platne.

4. Okresný súd v odôvodnení svojho v prejednávanej veci posledného rozhodnutia uviedol, že predmetom kúpnej zmluvy podľa čl. II. bol odber drevnej hmoty agát, cér o objeme cca 410 m<sup>3</sup> v lesných porastoch podľa LHP vo vlastníctve Pozemkového spoločenstva č. 515b a č. 180 s tým, že porast mal vypíliť kupujúci (žalovaný), ktorý si zabezpečoval aj ťažbu a manipuláciu s drevom. Vyťaženie drevnej hmoty bolo dohodnuté do 31. decembra 2014. Zmluvné strany sa dohodli, že cena vyťaženej drevnej hmoty je 28 eur/m<sup>3</sup> za agát a cér vláknu, 48 eur/m<sup>3</sup> za agát guľatinu, 13 eur/m<sup>2</sup> za vláknu pod 10cm. Predmetom Dodatku č. 1 z 11. apríla 2014 podľa čl. II. bol odber drevnej hmoty - topoľ cca 125m<sup>3</sup> a vŕba v lesných porastoch podľa LHP vo vlastníctve Pozemkového spoločenstva Malé Straciny č. 180 s tým, že kupujúci sa zaviazal, že drevnú hmotu vyťaží a odpredá do 31. decembra 2014. Zmluvné strany sa dohodli, že cena drevnej hmoty je: topoľ od 10cm do 35cm 12 eur/m<sup>3</sup>, od 35cm vyššie 20 eur/m<sup>3</sup> a vŕba 8 eur/m<sup>3</sup>.

4.1. Súd prvej inštancie prioritne uviedol, že podstata sporu bola v tom, že žalobca tvrdil splnenie svojich zmluvných povinností, pretože žalovanému umožnil vykonať ťažbu, ktorú realizoval počas celého roka 2014 i v období mesiacov 09/2014 - 12/2014, a napriek tomu žalovaný mu nezaplatil kúpnu cenu za vyťažené drevo vyčíslenú v zmysle vystavených faktúr vo výške 3 191,40 Eur, čo žalovaný v konaní popieral a uvádzal, že v označenom období drevo neťažil, preto nepodpísal doklady o pôvode dreva.

4.2. Súd prvej inštancie konštatoval, že na základe výsledkov v konaní doplneného dokazovania bolo možné uzavrieť, že žalobca uniesol dôkazné bremeno, pretože preukázal splnenie zmluvných povinností. Súd vychádzal predovšetkým z dokladov o pôvode dreva za sporné obdobie, ktoré preukazujú konkrétny rozsah vykonanej ťažby a manipulácie drevnej hmoty. Z druhopisu týchto dokladov vyplýva, že v septembri 2014 (od 6.9.2014 do 29.9.2014) bolo vyťažených 47,79 m<sup>3</sup> dreva za cenu 1.076,23 eur. V októbri 2014 (od 01.10.2014 do 28.10.2014) bol vyťažený objem 46,16 m<sup>3</sup> dreva za cenu 967,67 eur. V novembri 2014 (od 04.11.2014 do 27.11.2014) bol vyťažený objem 38,07 m<sup>3</sup> dreva za cenu 683,69 eur. V mesiaci december 2014 (od 08.12.2014 do 22.12.2014) bol vyťažený objem 14,85 m<sup>3</sup> dreva za cenu 293,25 eur. Do dokumentov bol premietnutý údaj o objeme vyťaženého dreva s rozlišovaním na „hrubé“ a „tenké“, údaj o vypočítanej cene za vyťažené drevo, o použitom dopravnom prostriedku, miestnej lokalite ťažby. Z hľadiska povahy listín bolo podľa okresného súdu zrejmé, že sa jedná o prepisové kópie originálov dokladov (druhopsis listín), ktoré boli označené pečiatkou pozemkového spoločenstva a podpismi podielnikov (Kalmárová a Ďalog). Súd doklady o pôvode dreva (č. I. 6 - 24, č. I. 36 spisu) považoval za vierohodné. Charakter dokladov definuje ust. § 6 cit. vyhlášky a svojim účelom slúžia na preukázanie pôvodu prepravovaného alebo uskladneného dreva, aby subjekty, ktoré sa podieľajú na ťažbe mohli dosvedčiť pôvod vyťaženého dreva pre prípad ich kontroly. Obdobne ako súhlas na ťažbu vydáva hospodár dvojmo a prvopis odovzdáva vykonávateľovi ťažby, ktorý má povinnosť predložiť na vyzvanie oprávnených subjektov (§ 23 ods. 2 zákona o lesoch), aby preukázal legálnosť ťažby, bolo podľa okresného súdu logické, že rovnako prvopisom dokladov preukazujúcim pôvod dreva sa na výzvu oprávnených subjektov (§ 24 ods. 4 zákona o lesoch) preukazuje ťažobník. Uvedené vyplýva nielen zo zhodného režimu potvrdzovania legálnosti ťažby a legálnosti pôvodu dreva, ale tiež zo zhodného režimu nakladania a archivácie uvedených dokladov po dobu 10 rokov. Súd prisvedčil názoru, že právny význam prvopisu a prepisovej kópie (druhopisu) dokladu o pôvode dreva je zhodný, o čom svedčí, že obhospodarovateľ lesa (žalobca) a nákupca dreva (žalovaný) sú povinní rovnako vyhotovovať doklady o pôvode dreva a viesť súvisiacu evidenciu.

4.3. Okresný súd ďalej uviedol, že dodanie dreva a vykonanie ťažby v spornom období (09/2014 - 12/2014) okrem dokladov (druhopisu) o pôvode dreva dosvedčujú i výpovede svedkov Ing. I. Č., C. I. a C. Ď..

4.4. Súd prvej inštancie tiež uviedol, že pri viazanosti právnym názorom odvolacieho súdu vyšiel zo záveru, že na strane žalovaného bola dôkazná povinnosť, aby preukázal svoje tvrdenia, že doklady o pôvode dreva za časové obdobie od 6. septembra 2014 do 22. decembra 2014 (v počte 38 listín) nepodpísal a tiež, že v lesnom celku Nová Vës neťažil drevo v spornom období od 9/2014 do 12/2014. Keďže žalobca preukázal splnenie zmluvných povinností v zmysle § 409 ods. 1 ObZ dôkazné bremeno sa presunulo na žalovaného. Okresný súd uviedol, že žalovaný na podporu svojich tvrdení nepredložil žiadny dôkaz, pritom realizácia písomoznaleckého dokazovania bola možná rovnako z druhopisu dokladov o pôvode dreva, najmä s ohľadom na to, že ďalší podpis na dokladoch bol (v kolónke prevzal) U. C., čo žalovaný v konaní spochybňoval. Nešlo podľa súdu prvej inštancie o preukazovanie neexistujúcej skutočnosti, ktorú by žalovaný nemal možnosť nijako vyvrátiť alebo preukázať. Z dokazovania jednoznačne vyplynula zaužívaná obchodná prax medzi žalobcom a žalovaným, ktorú strany dlhodobo uplatňovali pri realizácii obchodno-záväzkového vzťahu z kúpnej zmluvy. Z tejto bolo okresnému súdu zjavné, že doklady o pôvode dreva za predchádzajúce obdobie (podľa prílohovej obálky) neoznačovali poradové čísla dokladov, doklady boli označené odtlačkom pečiatky pozemkového spoločenstva, ale neboli označené odtlačkom pečiatky žalovaného (okrem mesiaca máj 2014). Napriek tomu originál dokladov žalovaný preberal, vždy podpisoval a následne na základe dokladov bola vypočítaná kúpna cena, ktorú uhrádzal (č. I. 547). Vystavené originály dokladov o pôvode dreva zo zákona žalovaný bol povinný uchovávať najmenej 10 rokov. Z vykonaného dokazovania dospel okresný súd k záveru, že žalovaný nepreukázal tvrdenia, že doklady o pôvode dreva v spornom období 09 - 12/2014 nepodpísal, ani že ťažbu dreva realizoval do leta 2014 a nie aj v mesiacoch september až december 2014, čím neuniesol dôkazné bremeno. Podľa zmluvy bol povinný zaplatiť žalobcovi dojednanú kúpnu cenu za tých podmienok, ako sa zaviazal v čl. IV. Kúpnej zmluvy, k čomu doposiaľ nedošlo ani po výzve žalobcu zo dňa 5. januára 2015.

5. Obsahom faktúry č. 09/2014 mal okresný súd preukázané, že žalobca fakturoval dňa 30. septembra 2014 žalovanému cenu za dodané drevo vo výške 1 061,85 Eur a faktúra sa stala splatná dňa 30.

októbra 2014. Ďalej faktúrou č. 10/2014 fakturoval dňa 31. októbra 2014 cenu vo výške 948,51 Eur, ktorá sa stala splatná dňa 30. novembra 2014, faktúrou č. 11/2014 fakturoval dňa 30. novembra 2014 cenu vo výške 859,41 Eur, ktorá sa stala splatnou dňa 31. decembra 2014, faktúrou č. 12/2014 fakturoval dňa 31. decembra 2014 cenu vo výške 322,65 Eur, ktorá sa stala splatná dňa 31. januára 2015. Podkladom pre vystavenie faktúr boli doklady o pôvode dreva vyhotovené za jednotlivé fakturačné obdobia, od ktorých sa odvíjal základ žalobného nároku. Výška fakturovanej sumy vyjadruje súčin objemu vyťaženého dreva a jednotkovej ceny podľa čl. III. kúpnej zmluvy za drevo - hrubé (agát a cér) vo výške 28 Eur/m<sup>3</sup> a drevo tenké - vlákna vo výške 13 Eur/m<sup>3</sup>, pričom jednotková cena za drevo sa počas realizácie obchodného vzťahu nemenila.

5.1. Podľa faktúry č. 9/2014 súd mal preukázať, že deklaruje údaj o dodanom množstve palivového dreva 47,79 m<sup>3</sup> (hrubé 29,70 m<sup>3</sup>, tenké 18,09 m<sup>3</sup>) a fakturovaná suma bola určená ako súčin množstva odobratého dreva a dojednanej jednotkovej ceny podľa čl. III Kúpnej zmluvy. Za mesiac september 2014 bol dokladovaný celkový objem ťažby 47,79 m<sup>3</sup>, ktorý bol správne prenesený do obsahu faktúry. Faktúra č. 10/2014 deklaruje údaj o dodanom množstve palivového dreva v objeme 46,17 m<sup>3</sup> (hrubé 23,22 m<sup>3</sup>, tenké 22,95 m<sup>3</sup>), pričom fakturovaná cena bola určená ako súčin množstva odobratého dreva a jednotkovej ceny podľa kúpnej zmluvy. Objem ťažby podľa dokladov o pôvode dreva za mesiac október 2014 bol 46,17 m<sup>3</sup> a zodpovedá obsahu faktúry. Rovnako faktúra č. 11/2014 deklaruje údaj o dodanom množstve palivového dreva v objeme 38,07 m<sup>3</sup> (hrubé 24,30 m<sup>3</sup>, tenké 13,77 m<sup>3</sup>) a fakturovaná suma vyjadruje súčin množstva vyťaženého dreva a jednotkovej ceny podľa kúpnej zmluvy. Dokladovaný objem ťažby za mesiac november 2014 bol 38,07 m<sup>3</sup> sa zhoduje s obsahom faktúry. Napokon faktúra č. 12/2014 uvádza údaj o objeme dreva 14,85 m<sup>3</sup> (hrubé 8,64 m<sup>3</sup>, tenké 6,21 m<sup>3</sup>), pričom fakturovaná suma bola určená ako súčin objemu odobratého dreva a jednotkovej ceny. Okresný súd uviedol, že dokladmi o pôvode dreva za december 2014 žalobca preukázal objem ťažby 14,85 m<sup>3</sup>, ktorý zodpovedá obsahu vystavenej faktúry.

6. Súd prvej inštancie vzhľadom na uvedené skutkové a právne závery, pretože žalobca preukázal, že mu vznikol nárok na zaplatenie kúpnej ceny za vyťaženie drevnej hmoty vo výške zodpovedajúcej súčtu fakturovaných súm, žalobe v plnom rozsahu vyhovel pri viazanosti žalobným petítom a žalovanému preto uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.191,40 Eur spolu s príslušenstvom. Spolu so zaplatením istiny súd priznal žalobcovi aj úrok z omeškania z fakturovaných súm počnúc od obdobia nasledujúceho po splatnosti faktúr. Okresný súd priznal žalobcovi aj nárok na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky podľa § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka v spojitosti s § 2 Nariadenia vlády SR č. 21/2013. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) tak, že žalobcovi, ktorý mal vo veci plný úspech, priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

7. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 22. júna 2022 č. k. 43Cob/47/2022-638 rozsudok okresného súdu č. k. 14Cb/24/2020-573 z 18. februára 2022 potvrdil (I. výrok) a žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (II. výrok).

8. Po preskúmaní veci dospel krajský súd k záveru, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav, správne vyhodnotil vykonané dôkazy a vec posúdil správne aj po právnej stránke, a to z dôvodov uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku, s ktorými sa v zmysle § 387 ods. 2 CSP v celom rozsahu stotožnil a rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom žalovaného, ktorý považoval predmetný rozsudok súdu prvej inštancie za nepreskúmateľný.

8.1. K odvolacej námietke žalovaného, a síce že jedinou vadou, ktorú vytýkal Najvyšší súd SR Krajskému súdu v Banskej Bystrici v uznesení, ktorým rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zrušil, bolo nedoručenie písomného vyjadrenia s tým, že pokiaľ následne Krajský súd v Banskej Bystrici zrušil rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš, tak to bolo z úplne iných dôvodov a na základe iných právnych skutočností, čím podľa názoru žalovaného došlo k nezákonnému postupu Krajského súdu v Banskej Bystrici a rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici tak možno podľa žalovaného považovať za zvlášť prekvapivé, krajský súd uviedol, že predmetom tohto odvolacieho konania nie je

posudzovanie zrušujúceho rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41Cob/61/2019-289 zo dňa 30. júla 2020. Jedná sa o nové odvolacie konanie, nové odvolacie dôvody a o úplne nový prieskum rozhodnutia Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. 14Cb/24/2020-573 zo dňa 18. februára 2022.

8.2. Vo vzťahu k ďalšej odvolacej námietke žalovaného, a síce k tvrdeniu žalovaného, že Krajský súd v Banskej Bystrici v zrušujúcom uznesení preniesol dôkazné bremeno na žalovaného, aby tento preukazoval určité skutočnosti, keď žalovaný má za to, že nemôže preukazovať negatívnu skutočnosť, teda, že nepodpísal predmetné doklady o pôvode dreva, odvolací súd uviedol, že v zrušujúcom uznesení č. k. 41Cob/61/2019-289 z 30. júla 2020 nariadil okresnému súdu zaoberať sa obranou žalovaného, že predmetné doklady o pôvode dreva nepodpísal s tým, že žalovaný bude musieť toto svoje tvrdenie preukázať. Odvolací súd uviedol, že je mu známe, že sa nemôže v konaní preukazovať negatívna skutočnosť, ale v tomto konaní o takýto prípad nejde, pretože na dokladoch o pôvode dreva sa nachádza v kolónke prevzal (meno a priezvisko): U. C., dátum a v kolónke podpis je nečitateľný podpis, je to tak uvedené na všetkých dokladoch o pôvode dreva, ktoré do spisu predložil žalobca. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že podpis na predmetných dokladoch nie jeho, bol to i podľa krajského súdu on ako strana sporu, ktorá tento prostriedok procesnej obrany (popretie skutkových tvrdení protistrany) produkoval, preto musel toto svoje tvrdenie preukázať.

8.3. Odvolací súd rovnako pripomenul, že bol to žalovaný, ktorý po celý čas tvrdil, že nemá originály predmetných dokladov, ktoré by boli vhodné na znalecké skúmanie, či teda došlo k podpisu a v akej časovej súvislosti. Pokiaľ právny zástupca žalovaného na pojednávaní konanom dňa 11. decembra 2020 navrhol, aby si súd zabezpečil stanovisko konkrétneho znalca k tomu, či je možné vyhotoviť znalecký dôkaz ohľadne pravosti podpisu na listinách, ktoré nie sú originálom, ale sú predtlačnou fotokópiou originálu listín s tým, že pokiaľ by bolo dané kladné stanovisko znalca, v takom prípade on navrhne znalecké dokazovanie, odvolací súd skonštatoval, že nebolo povinnosťou súdu prvej inštancie zabezpečovať stanovisko znalca, tak ako už uviedol odvolací súd, bolo povinnosťou žalovaného zabezpečiť takýto dôkaz, teda, či je možné z predmetných listín vyhotoviť znalecký posudok a v prípade, ak by to možné nebolo, bol povinný takého stanovisko súdu prvej inštancie žalovaný predložiť. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v danom prípade nešlo o preukazovanie neexistujúcej skutočnosti, ktorú by žalovaný nemal možnosť nejako vyvrátiť alebo preukázať. Žalobca po rozhodnutí odvolacieho súdu, ktorým bol pôvodný rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš zrušený, predložil do spisu aj doklady o pôvode dreva, ktoré neboli predmetom tohto sporu, pričom ani na týchto dokladoch sa nenachádzala pri podpise žalovaného jeho pečiatka a v poväčšine neboli doklady očíslované, hoci žalovaný žalobcovi cenu za vyťažené drevo uhradil. Uvedené doklady žalobca súdu predložil na podporu svojho tvrdenia, že podľa obchodnej praxe medzi stranami sporu nedochádzalo k číslчанию predmetných dokladov, ani sa pri podpise žalovaného nenachádzala jeho pečiatka. Výnimku tvoria doklady o pôvode dreva za mesiac máj 2014, na ktorých sa nachádza pečiatka žalovaného, avšak ani jeden z týchto dokladov nie je očíslovaný poradovým číslom, ktorú skutočnosť tiež namietal žalovaný.

8.4. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že v rozhodnom období, za ktoré požaduje žalobca uhradiť kúpnu cenu už drevnú hmotu neťažil, poukázal odvolací súd na doklady založené v súdnom spise (č. I. 368 - 370 spisu), z ktorých vyplýva, že Ing. I. Č. vydal pre žalovaného súhlas na ťažbu dreva. Jedná sa o dokument č. 18/2014 vydaný 24. novembra 2014 platný do 31. decembra 2014, č. 2/2014 vydaný 18. februára 2014 platný do 31. decembra 2014 a dokument č. 3/2014 vydaný dňa 24. februára 2014 platný do 31. decembra 2014, z ktorých vyplýva, že žalobca udelil žalovanému súhlas na ťažbu dreva, v dokumentoch je vyznačená drevina, počet kmeňov, objem v m<sup>3</sup>. Aj z predmetných dokladov podľa krajského súdu vyplynulo, že žalovaný mal súhlas na ťažbu dreva aj v období 09 - 12/2014, hoci tvrdil, že drevo ťažil len do leta 2014.

8.5. Vo vzťahu k ďalšej odvolacej námietke žalovaného, že doklady o pôvode dreva, na základe ktorých súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalovanú sumu, nie sú totožné s výškou faktúr, ktoré boli vystavované a súčet predmetných faktúr dáva inú sumu a tiež nie je zrejmé, kedy sa mal žalovaný dostať do omeškania, ani nie je zrejmé, akú výšku úrokov si žalobca uplatňuje, a preto je v tomto smere rozsudok súdu prvej inštancie nepreskúmateľný, krajský súd sa s uvedenou námietkou žalovaného nestotožnil. Súhlasil, že v dokladoch o pôvode dreva, ktoré žalobca predložil spolu so žalobou boli uvedené sčítacie chyby, a to konkrétne v dátume 7. septembra 2014 bola uvedená suma 88,03 Eur, správne má byť uvedená suma 78,03 Eur, v dátume 12. septembra 2014 bola uvedená suma 85,59 Eur, správne má byť

uvedená suma 86,13 Eur, v dokladoch za október 2014 z 3. októbra 2014 bola uvedená suma 92,15 Eur, správne má byť uvedená suma 93,15 Eur, v dokladoch za november 2014 z 21. novembra 2014 bola uvedená suma 97,79 Eur, správne má byť uvedená suma 97,74 Eur a v dokladoch za december 2014 z 22. decembra 2014 bola uvedená suma 45,12 Eur, správne má byť uvedená suma 74,52 Eur, ale v konečnom súčte si žalobca uplatňoval zaplatenie správnej sumy. Žalobca vystavil faktúru č. 9/2014 (na č. l. 29) na sumu 1.066,77 Eur s tým, že v žalobe si túto faktúru a úrok z omeškania z tejto faktúry uplatňuje len zo sumy 1.061,85 Eur tak, ako mu aj úrok z omeškania z tejto sumy súd prvej inštancie priznal, keď na č. l. 25 spisu sa nachádza kniha pohľadávok žalobcu zo 16. apríla 2015, kde pri faktúre č. 9/2014 splatnej 30. októbra 2014 vystavenej na sumu 1.066,77 Eur je uvedené, že z tejto faktúry bola suma 4,92 Eur uhradená dňa 15. októbra 2014, a zostáva z nej uhradiť len sumu 1.061,85 Eur, teda sumu, ktorú si uplatňuje predmetnou žalobou.

8.6. Odvolací súd ďalej skonštatoval, že po rozhodnutí odvolacieho súdu, ktorým zrušil rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš žalobca doložil do spisu (súčasť prílohovej obálky) ďalšie doklady o pôvode dreva, z ktorých odvolací súd zistil, že za mesiac 11/2014 si žalobca uplatňuje 2 x vyťažené drevo v dátume 21. november 2011 a 2 x v dátume 26. november 2011 s tým, že k žalobe pripojil doklady o pôvode dreva za mesiac november len 1 x zo dňa 21. novembra 2014, a to v sume 97,79 Eur a 1 x zo dňa 26. novembra 2014 v sume 108,81 Eur. V priebehu konania doručil súdu aj ďalší doklad z dátumu 21. novembra 2014, a to v sume 82,62 Eur a z dátumu 26. novembra 2014 v sume 93,15 Eur. Dodatočné doklady o pôvode dreva (21.11., 26.11.), ktoré neboli citované v žalobe, a tiež doklady za obdobia, ktoré neboli predmetom žaloby a nimi len žalobca chcel preukázať, že mu žalovaný zaplatil kúpnu cenu, hoci ani na týchto dokladoch (okrem 5/2014) nebola pečiatka žalovaného a poradové čísla, boli súdu doručené jednak na pojednávaní konanom dňa 12. októbra 2021 a tiež na pojednávaní konanom dňa 19. novembra 2021, čo vyplýva zo zápisnic o pojednávaní, ako aj z priloženej prílohovej obálky, keď odvolací súd skonštatoval, že žalovaný sa mal možnosť s predloženými dokladmi v dostatočnom čase oboznámiť. Po doplnení uvedených dokladov o dátum 21.11.2014 a 26.11.2014 bolo i podľa odvolacieho súdu zrejmé, že súčet súm tak, ako uviedol súd prvej inštancie je správny, objem vyťaženého dreva uvedený v dokladoch o pôvode dreva korešponduje s objemom vyťaženého dreva uvedeným na jednotlivých faktúrach a ak došlo k nesprávnemu sčítaniu niektorých súm tak, ako vyššie uviedol odvolací súd, po prepočítaní týchto súm dospel odvolací súd k záveru, že žalobca si neuplatňuje vyššiu sumu, aká je uvedená v jednotlivých dokladoch o pôvode dreva za mesiace 09 - 12/2014 a v jednotlivých faktúrach, a táto suma sa nenavýšila ani do doplnení dokladov o pôvode dreva z 21. a 26. novembra 2014, ktoré len neboli citované v žalobe. Faktúra č. 9/14 na sumu 1.066,74 Eur (v konaní uplatňovaná len suma 1.061,85 Eur), faktúra č. 10/14 na sumu 948,51 Eur, faktúra č. 11/14 na sumu 859,41 Eur (aj so sumami, ktoré pôvodne neboli citované v žalobe 82,62 Eur + 93,15 Eur), faktúra č. 12/14 na sumu 322,65 Eur. Žalobca si žalobou uplatnil zaplatenie sumy 3.191,40 Eur, hoci po spočítaní jednotlivých faktúr by mal nárok na sumu 3.192,42 Eur.

8.7. Ohľadom odvolacej námietky žalovaného, že nie je preukázané, kedy došlo k doručeniu faktúr, kedy nastala ich splatnosť a od akého dátumu sa dostal žalovaný do omeškania, odvolací súd poukázal na kúpnu zmluvu uzavretú medzi stranami sporu, ktoré si v čl. IV. bod 4.1 dohodli platobné podmienky, a to konkrétne tak, že „úhradu za drevnú hmotu vykoná kupujúci vopred zálohovo prevodom na účet predávajúceho alebo hotovosťou najneskôr po naložení na dopravný odvozný prostriedok a vystavení náležitých všetkých dokladov (preukaz pôvodu dreva). Platba sa vykonáva priamo vo finančnom ústave alebo poštovou poukážkou na účet predávajúceho vo finančnom ústave“. Ak teda žalovaný namietal, že by mal žalobca preukázať, kedy došlo k doručeniu faktúr a kedy nastala ich splatnosť, odvolací súd skonštatoval, že faktúra je len daňový doklad, strany sporu si v kúpnej zmluve dohodli platobné podmienky a pokiaľ žalobca vystavil jednotlivé faktúry, v týchto je uvedený dátum splatnosti, jednalo sa o 30 dňovú splatnosť odo dňa vystavenia faktúr, a preto správne súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania z jednotlivých dlžných súm nasledujúci deň po splatnosti faktúry, kedy bol už žalovaný nesporne v omeškaní so splnením svojho záväzku, ktorý si nesplnil v zmysle dohodnutých platobných podmienok v kúpnej zmluve. Súd prvej inštancie sa v napadnutom rozsudku podľa krajského súdu vysporiadal aj s výškou úrokov z omeškania, ktoré priznal žalobcovi, keď uviedol, že pokiaľ výška úrokov z omeškania nebola zmluvnými stranami dohodnutá, je žalovaný povinný zaplatiť úroky z omeškania vo výške ustanovenej nariadením vlády SR č. 21/2013 Z. z.

8.8. Žalobca si v žalobe uplatnil spolu so zaplatením istiny a úroku z omeškania aj náhradu nákladov

spojených s uplatnením pohľadávky podľa § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka, § 2 nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z. z. Odvolací súd uzavrel, že žalobcovi nárok na túto náhradu nákladov vo výške 40 eur v zmysle vyššie citovaných ustanovení vznikol, a preto mu správne súd prvej inštancie aj túto náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky priznal.

9. Z vyššie v bode 8. odôvodnenia tohto rozhodnutia uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil a žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

10. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, prípustnosť ktorého odvodzuje od ust. § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. c) CSP, teda že odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok krajského súdu sp. zn. 43Cob/47/2022-638 zo dňa 22. júna 2022 zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie.

11. Žalovaný vo svojom dovolaní, ktorého prípustnosť opiera o ust. § 420 písm. f) CSP tvrdí, že rozhodnutie súdu prvej inštancie, a teda i rozhodnutie odvolacieho súdu je prekvapivé. Porušením práva na spravodlivý súdny proces a spravodlivé súdne konanie je v súdnej veci podľa žalovaného i prenesenie dôkaznej povinnosti a dôkazného bremena zo žalobcu na žalovaného v súdnom konaní, ktoré je nezákonné a je považované následne za také konanie, ktoré má za následok, že súd následne rozhodol v prospech žalobcu, pretože žalovaný nepreukázal skutočnosti, ktoré sa týkajú nároku žalobcu. Žalovaný namieta, že pôvodne súd prvej inštancie žalobu zamietol a takéto rozhodnutie bolo potvrdené aj Krajským súdom v Banskej Bystrici. Vo veci podal žalobca dovolanie, kde jeho jediným argumentom bolo, že súd prvej inštancie nedoručil právnomu zástupcovi žalobcu vyjadrenie právneho zástupcu žalovaného, ktorým žalovaný reagoval na samotné odvolanie v tom zmysle, že pokladá rozsudok súdu prvej inštancie za správny a zákonný, kde toto vyjadrenie neobsahovalo žiadne podstatné náležitosti týkajúce sa súdneho sporu a bolo len súhlasným vyhlásením žalovaného k tomu, že sa tento stotožňuje s rozhodnutím Okresného súdu Veľký Krtíš. Táto skutočnosť bola podľa dovolateľa dôvodom zrušenia rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici v dovolacom konaní s tým, že vada ohľadom doručovania bola odstránená, avšak Krajský súd v Banskej Bystrici v inom zložení senátu následne prekvapivo rozhodol o zrušení rozhodnutia Okresného súdu Veľký Krtíš, úplne z iných dôvodov, kde takéto rozhodnutie bolo diametrálne odlišné od rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorým tento súd rozhodnutie Okresného súdu Veľký Krtíš potvrdil. Následne súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu žalobe vyhovel a toto rozhodnutie potvrdil aj Krajský súd v Banskej Bystrici. Uvedeným postupom bol podľa žalovaného popretý pocit právnej istoty ako aj predvídateľnosti rozhodnutia súdu, ktorý by mal rozhodovať v zmysle vykonaného dokazovania a nie rozdielne.

11.1. Žalovaný opakovane namieta (viď body 21. až 23. rozhodnutia odvolacieho súdu), že pokiaľ krajský súd skonštatoval, že žalobca navrhoval nariadenie znaleckého dokazovania za účelom overovania pravosti podpisu žalovaného na listinných dokladoch o pôvode dreva, tak v konečnom dôsledku takéto znalecké dokazovanie nebolo vykonané, pretože žalobca na takomto znaleckom dokazovaní netrval a nevedel predložiť žiaden doklad o pôvode dreva, ktorý by deklaroval, že na tomto doklade je originálny podpis žalovaného, ktorý by mohol byť porovnaný s inými podpismi žalovaného. Boli predkladané len doklady o pôvode dreva, ktoré boli kópiami údajných pôvodných dokladov, kde žalovaný tvrdil a jeho obrana nebola vyvrátená, že žiadne originály dokladov nemá z tohto rozhodného obdobia a teda ich nemôže predložiť a nemôže v tomto prípade byť dôkazná núdza na strane žalovaného, ale na strane žalobcu. Ďalej uviedol, že pokiaľ žalovaný popieral, že nevyťažil v rozhodnom období drevo, tak v tomto prípade zo strany žalobcu neboli produkované žiadne dôkazy o týchto skutočnostiach a rozhodne žalovaný nesúhlasí s právnym názorom Krajského súdu v Banskej Bystrici, že by on mal preukazovať, že neťažil v rozhodnom období s tým, že žalobca neoznačil žiaden dôkaz, ktorý by svedčil o opaku. Namieta, že žalobca mal tzv. edičnú povinnosť predložiť súdu listinu na vykonanie dôkazu, čo nevedel preukázať, pretože nemal listinu, na ktorej by bol originál podpisu žalovaného, resp. osoby, ktorá takúto listinu podpísala. Napriek tomu súd uznal, že žalovaný nepreukázal, že listinu nepodpísal. Rozhodnutie

postavené na týchto princípoch nemôže byť podľa dovolateľa zákonné. Z týchto dôvodov sa podľa žalovaného jednalo o nezákonné a prekvapivé rozhodnutie súdov. Žalovaný je toho názoru, že Krajský súd v Banskej Bystrici, ako odvolací súd neprihliadal na skutočnosti uvádzané v odvolaní žalovaného.

11.2. Žalovaný ďalej namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu, teda že súd sa nezaoberal odôvodnením výšky úrokov z omeškania. Nie je podľa dovolateľa zrejmé, kedy sa mal žalovaný dostať do omeškania, ani akú výšku úrokov si žalobca uplatňuje, v tomto smere je i rozsudok súdu prvej inštancie nepreskúmateľný. Namietol tiež, že označenie žalovaného v žalobe nie je správne, pretože sa tam uvádza obchodné meno UNITED, ale obchodné meno žalovaného je Tibor Pavlov UNITED. V pôvodnej žalobe sa uvádza adresát Veľký Krtíš, ulica Boženy Němcovej 9, avšak v rozsudku je už uvedená správna adresa Hviezdoslavova 14.

11.3. Dovolateľ záverom dodal, že nie je vinou žalovaného, že doklady o pôvode dreva nemá žalobca v origináloch, že tieto nie sú číslované a jedná sa zrejme o pochybenia žalobcu pri systéme ťažby dreva, ale tieto skutočnosti nemôžu ísť na vrub žalovaného. Obrana žalovaného, že v rozhodnom období na predmetných pozemkoch neťažil, nebola vyvrátená žiadnymi priamymi a vierohodnými dôkazmi, ktoré by mali preukazovať rozhodné skutočnosti o ťažbe dreva v predmetnom období. Namietla, že dôkaz ( znalecké dokazovanie o pravosti podpisu žalovaného na dokladoch o pôvode dreva) vykonaný nebol a nebolo preukázané, že tieto písomnosti žalovaný podpísal a teda v tomto smere mal súd žalobu zamietnuť. Tvrdí, že základným predpokladom úspešnosti žalobcu v tomto súdnom spore bolo preukázanie, že žalovaný drevnú hmotu vyťažil, že si ju odviezol a že podpísal doklad o pôvode dreva, ktorý by deklaroval, že skutočne došlo k odvezeniu takéhoto dreva. Tieto skutočnosti podľa žalovaného preukázané neboli s tým, že následne boli vystavené sporné faktúry, kde nesedeli žiadne údaje, z ktorých žalobca odvodzuje svoje nároky a súd sa s týmito skutočnosťami v odôvodnení svojho rozhodnutia podľa dovolateľa nevysporiadal.

12. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalovaného, kde tento namietla nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, uviedol, že pokiaľ dovolateľ namietal, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie vo vzťahu k otázke výšky úrokov z omeškania a súčtu súm jednotlivých faktúr, uvedené námietky sú v rozpore s obsahom odôvodnenia odvolacieho súdu. Pokiaľ ide o námietku dovolateľa k označeniu žalovaného v žalobe, k tomu žalobca uviedol, že žalovaný je označený tak, ako je evidovaný v živnostenskom registri pod obchodným menom. Z obsahu dovolania je podľa žalobcu zrejmé, že žalovaný sa svojou argumentáciou existencie vady zmätočnosti snaží spochybníť právne posúdenie sporu odvolacím súdom. Námietka dovolateľa, že išlo o prekvapivé rozhodnutie súdu nemá podľa žalobcu právne opodstatnenie a rovnako ako bezpredmetnú hodnotí žalobca námietku dovolateľa ohľadne nepreskúmateľnosti rozhodnutia a prenesenia dôkazného bremena súdom v tomto konaní. Záverom navrhol, aby odvolací súd dovolanie žalovaného odmietol, alter. zamietol a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané, zastúpená v dovolacom konaní v súlade so zákonom, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP a contrario) skúmal najskôr to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je prípustné ním napadnúť.

14. Podľa ustanovenia § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

15. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie

nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

16. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil sa strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Túto vadu dovolateľ videl v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu je prekvapivé a nedostatočne odôvodnené, pretože odvolací súd sa nevysporiadal s jeho odvolacími dôvodmi. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania i z ust. § 421 ods. 1 písm. c) CSP tvrdiac, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia (bližšie nešpecifikovanej) právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP

17. Relevantnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu podľa ust. § 420 písm. f) CSP sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle vyššie citovaného ustanovenia sa rozumie nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktorý sa vymyká zo zákonného, ale aj z ústavno-právneho rámca a ktorý tak zároveň znamená porušenie Ústavou SR zaručených procesných práv v spojení so súdnou ochranou práva.

18. Podstatou práva na spravodlivý proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky, poskytované právnym poriadkom, pričom integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

19. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Teda, intenzita zásahu do procesných práv strany sporu z dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu musí dosahovať mieru, resp. intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, hodnoteným dôkazom a ani právo na to, aby strana sporu bola pred všeobecným súdom úspešná, teda, aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04, IV. ÚS 22/04). V príslušnom procesnom kódexe koncipovaná prípustnosť dovolania sleduje trend nastolený judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej má tento mimoriadny opravný prostriedok slúžiť na nápravu najzávažnejších procesných pochybení, t. j. zmätočných rozhodnutí, ako aj na riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov ako prvkov naplnenia princípu právnej istoty (III. ÚS 73/2018, IV. ÚS 528/2020, I. ÚS 204/2023).

20. Po preskúmaní veci dovolací súd uvádza, že nezistil žiadnu tzv. vadu zmätočnosti (závažné procesné pochybenie odvolacieho súdu), spočívajúcu v tom, že by odvolací súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožnil dovolateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP alebo práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

21. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po použití a výklade relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva

na spravodlivý proces. V kontexte k dovolacím námietkam žalovaného považuje najvyšší súd za dôležité upozorniť na skutočnosť, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými zisteniami a právnym posúdením veci zo strany súdu prvej inštancie a rozhodnutie ako vecne správne potvrdil podľa § 387 CSP. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 CSP). Podľa názoru dovolacieho súdu odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, opierajúce sa v podstatnej časti o odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdnych rozhodnutí. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich jednotu (2Obdo/64/2021). Odvolací súd k rozhodujúcim (kľúčovým) odvolacím námietkam žalovaného uviedol svoju argumentáciu v súlade so skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie a vyplývajúcim z obsahu spisu. Dovolací súd nesúhlasí s tvrdením dovolateľa, že sa odvolací súd nevysporiadal z jeho relevantnými odvolacími námietkami. Podľa názoru dovolacieho súdu vychádzajúc z obsahu spisu odvolací súd dostatočne vysvetlil dôvody, pre ktoré sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie.

22. Dovolateľ v časti dovolania, prípustnosť ktorého opiera o ust. § 420 písm. f) CSP, namieta, že rozhodnutie odvolacieho súdu je prekvapivé. Tvrdí, že pôvodne súd prvej inštancie žalobu zamietol a takéto rozhodnutie bolo potvrdené aj Krajským súdom v Banskej Bystrici. Vo veci podal žalobca dovolanie, kde jeho jediným argumentom bolo to, že súd prvej inštancie nedoručil právnomu zástupcovi žalobcu vyjadrenie právneho zástupcu žalovaného. Táto skutočnosť bola podľa dovolateľa dôvodom zrušenia rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41Cob/191/2016 zo dňa 31. januára 2017 v dovolacom konaní sp. zn. 2Obdo/39/2018, avšak Krajský súd v Banskej Bystrici prekvapivo uznesením č. k. 41Cob/61/2019-289 zo dňa 30. júla 2020 rozhodol o zrušení rozhodnutia Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. 11Cb/26/2015-119 zo dňa 16. februára 2016, a to úplne z iných dôvodov, kde takéto rozhodnutie bolo diametrálne odlišné od rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorým tento súd rozhodnutie Okresného súdu Veľký Krtíš potvrdil, pričom odvolací súd nevykonal žiadne dokazovanie, len bez ďalšieho zásadne zmenil svoj právny názor. Uvedeným postupom premietnutým do rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41Cob/61/2019-289 zo dňa 30. júla 2020 o zrušení rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš, ktoré možno podľa žalovaného považovať za zvlášť prekvapivé a v rozpore s príslušnými ustanoveniami Civilného sporového poriadku, bol podľa žalovaného popretý pocit právnej istoty ako aj rozhodnutia súdu, ktorý by mal predvídateľne rozhodovať v zmysle vykonaného dokazovania.

23. Vo vzťahu k uvedenému dovolací súd považuje za podstatné prioritne upozorniť na bod 43. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, kde tento uviedol, že „predmetom tohto odvolacieho konania nie je posudzovanie zrušujúceho rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41Cob/61/2019-289 zo dňa 30. júla 2020. Jedná sa o nové odvolacie konanie, nové odvolacie dôvody a o úplne nový prieskum rozhodnutia Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. 14Cb/24/2020-573 zo dňa 18. februára 2022“. Námietku žalovaného, že Krajský súd v Banskej Bystrici zrušil pôvodný rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš napriek tomu, že žalobca nepredložil nové dôkazy a neuviedol nové skutočnosti, označil odvolací súd ako nedôvodnú. Dovolateľ i v dovolaní uvádza, že Krajský súd v Banskej Bystrici v inom zložení senátu prekvapivo rozhodol v rozhodnutí č. k. 41Cob/61/2019-289 zo dňa 30. júla 2020 o zrušení rozhodnutia Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. 11Cb/26/2015-119 zo dňa 16. februára 2016, úplne z iných dôvodov, kde takéto rozhodnutie bolo diametrálne odlišné od rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici v rozsudku sp. zn. 41Cob/191/2016-145 zo dňa 31. januára 2017, ktorým tento súd rozhodnutie Okresného súdu Veľký Krtíš potvrdil, takýmto postupom bol podľa dovolateľa popretý pocit právnej istoty a predvídateľnosti rozhodnutia súdu, ktorý by mal rozhodovať v zmysle vykonaného dokazovania. I dovolací súd pripomína, že v prejednávanej veci je predmetom dovolacieho konania v poradí tretie rozhodnutie krajského súdu č. k. 43Cob/47/2022-638, ktorým krajský súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. 14Cb/24/2020-573 zo dňa 18. februára 2022, ktorým tento žalobe vyhovel. Predmetom tohto dovolacieho konania nie je posudzovanie zrušujúceho rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41Cob/61/2019-289 zo dňa 30. júla 2020, ktorého prekvapivosť

tvrdí žalovaný prostredníctvom svojho dovolania.

24. O tzv. prekvapivé rozhodnutie ide predovšetkým, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch, ako súd prvej inštancie, za súčasného naplnenia tej okolnosti, že proti týmto iným (odlišným) právnym záverom odvolacieho súdu nemá strana konania možnosť vyjadrovať sa, právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvej inštancie nejavili ako významné (napr. 7Cdo/1/2018, 7Cdo/129/2019, 7Cdo/21/2020, 2Cdo/275/2019). O takýto prípad v súdnej veci nejde. Odvolací súd v prejednávanej veci nezaložil svoje dovolaním napadnuté rozhodnutie vo veci sp. zn. 43Cob/47/2022-638 na iných právnych záveroch, ako súd prvej inštancie v rozhodnutí č. k. 14Cb/24/2020-573. Odvolací súd naopak v bode 38. odôvodnenia sám uviedol, že po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav, správne vyhodnotil vykonané dôkazy a vec posúdil správne aj po právnej stránke, a to z dôvodov uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku, s ktorými sa v zmysle § 387 ods. 2 CSP v celom rozsahu stotožnil a považoval za nehospodárne ich opätovne uvádzať, preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Navyac, súd prvej inštancie bol v rozhodnutí 14Cb/24/2020-573 z 18. februára 2022 viazaný skorším zrušujúcim uznesením Krajského súdu Banská Bystrica č. k. 41Cob/61/2019-289 z 30. júla 2020 v zmysle § 391 ods. 2 CSP. Odvolací súd jednoznačne v bode 40. a 41. rozhodnutia z 30. júla 2020 (č. l. 299 spisu) formuloval právny názor a postup pri opätovnom posudzovaní nároku žalobcu. Preto námietka dovolateľa, že išlo o prekvapivé rozhodnutie súdu nemá právne opodstatnenie.

25. Nad rámec uvedeného dovolací súd pripomína, že k imanentným znakom právneho štátu patrí neodmysliteľne aj princíp právnej istoty (napr. PL. ÚS 36/95), ktorého súčasťou je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Ak všeobecný súd rozhodol v zásade v identických veciach na základe analogických skutkových zistení s diametrálne odlišným výsledkom a svoj názorový posun primeraným spôsobom neodôvodnil, je jeho rozhodnutie v rozpore s ústavou chráneným princípom právnej istoty a porušuje právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Predvídateľné je také rozhodnutie, ktorému predchádza predvídateľný postup pri konaní a rozhodovaní. Strany by nemali byť zaskočené možným iným právnym posúdením veci súdom bez toho, aby im bolo umožnené tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska sudcovho právneho názoru a navrhnúť na ich preukázanie dôkazy. V zásadnej ústavno-právnej rovine platí, že je v rozpore s inštitúciou právneho štátu a v rámci neho s požiadavkou právnej istoty, resp. predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, aby všeobecné súdy rozhodovali v obdobných veciach odlišným, ba až protichodným spôsobom (nález ústavného súdu z 15. júna 2016, sp. zn. II. ÚS 19/2016). V každom prípade sa však pri odchýlení od skoršej rozhodovacej praxe vyžaduje cielené zdôvodnenie odlišného stanoviska prijatého v obdobnej otázke (II. ÚS 274/2015, II. ÚS 275/2015).

O uvedený prípad žalovaný tvrdenej nepredvídateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu sa v súdnej veci nejedná.

26. Pokiaľ žalovaný tvrdí, že bol popretý pocit právnej istoty v podobe rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý podľa žalovaného nerozhodoval predvídateľne v zmysle vykonaného dokazovania, s uvedeným sa dovolací súd nestotožňuje. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej ako i druhej inštancie vyplýva, že súdy sa dôkladne zaoberali prostriedkami procesného útoku i obrany strán sporu. Odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Z odôvodnenia rozhodnutia je v danom prípade dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie, ako ich posudzoval odvolací súd. V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté rozhodnutie náležite vysvetlil a zaoberal sa všetkými podstatnými odvolacími argumentami strany.

27. Žalovaný v dovolaní namieta, že Krajský súd v Banskej Bystrici v č. k. 41Cob/61/2019-289 zo dňa 30. júla 2020 preniesol dôkazné bremeno zo žalobcu na žalovaného, aby preukazoval určité skutočnosti. Dovolací súd opätovne pripomína, že v prejednávanej veci je predmetom dovolacieho konania v poradí tretie rozhodnutie krajského súdu č. k. 43Cob/47/2022-638, nie jeho rozhodnutie č. k. 41cob/61/2019-289 zo dňa 30. júla 2020. Žalovaný ďalej namieta, že v konaní v priebehu dokazovania boli predkladané len doklady o pôvode dreva, ktoré boli kópiami údajných pôvodných dokladov, kde žalovaný tvrdil, že žiadne originálne doklady z tohto rozhodného obdobia nemá, a teda ich nemôže ani predložiť, v tomto prípade nemôže byť podľa dovolateľa dôkazná núdza na strane žalovaného, ale na strane žalobcu. Žalovaný namieta postup súdov, a síce že znalecké dokazovanie za účelom overovania pravosti podpisu žalovaného na listinných dokladoch o pôvode dreva nebolo vykonané a nesúhlasí ani s právnym názorom Krajského súdu v Banskej Bystrici, že by to mal byť žalovaný, kto mal preukazovať, že neťažil v rozhodnom období. Vytýka súdu prvej inštancie, že vykonal dokazovanie, avšak jeho závery nie sú správne a sú diametrálne odlišné od záverov súdu, ktorý najprv zamietol žalobu. Rovnako namieta, že súd bez vykonania dôkazu - znalecké dokazovanie o pravosti podpisu žalovaného na dokladoch o pôvode dreva - sa stotožnil s tým, že nárok, ktorý bol uplatnený zo strany žalobcu bol v súdnom konaní preukázaný inými dôkazmi.

28. Najvyšší súd v tejto súvislosti pripomína, že dovolacím dôvodom podľa § 420 CSP, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania, nie je dovolateľom namietané nesprávne alebo nedostatočné zistenie skutkového stavu. Rovnako prípustnosť dovolania nezakladá ani zhodnotenie vykonaných dôkazov súdom odchyľne od návrhu a názoru sporovej strany, keďže ide o skutkovú rovinu posudzovania sporu. Dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 442 CSP, podľa ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, z čoho vyplýva, že skutkový stav veci zistený odvolacím súdom nepodlieha prieskumu v dovolacom konaní. V súvislosti s preskúmaním hodnotenia dôkazov dovolací súd poznamenáva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je určené na prehodnotenie dokazovania (1Cdo/145/2020). V rámci dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP je najvyšší súd oprávnený preskúmať logickú, funkčnú a teologickú konzistentnosť hodnotenia dôkazov ako súčasť posudzovania práva na spravodlivý proces (III. ÚS 104/2022 z 23. júna 2022). Kontrolou hodnotenia dôkazov v tomto smere nebolo zistené porušenie práva na spravodlivý proces. Najvyšší súd považuje za potrebné poukázať i na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, ale neustanovuje žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, akým majú byť posúdené. Význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je v zásade v právomoci orgánu, ktorý rozhoduje o merite veci. Z uvedeného vyplýva, že právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe zahŕňa právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné (I. ÚS 52/03). V súvislosti s namietanými nedostatkami v procese dokazovania dovolací súd zdôrazňuje, že posudzovanie návrhov na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 CSP) a nie sporových strán. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa súd stotožnil s jej právnymi názormi, s jej návrhmi dôkazov a ani s jej vyhodnotením dôkazov.

29. Najvyšší súd popri vyššie uvedenom akcentuje, že sám žalovaný v dovolaní uviedol, že základným predpokladom úspešnosti žalobcu v tomto súdnom spore bolo preukázanie, že žalovaný drevnú hmotu vyťažil, že si ju odviezol a že podpísal doklad o pôvode dreva ktorý by deklaroval, že skutočne došlo k odvezeniu takéhoto dreva. Okresný súd v bode 49. a nasl. odôvodnenia svojho rozhodnutia, ktorým žalobe vyhovel, uviedol, že žalobca uniesol dôkazné bremeno, keď dôveryhodne preukázal, že mu vznikol nárok na zaplatenie kúpnej ceny za vyťaženie drevnú hmotu vo výške zodpovedajúcej súčtu fakturovaných súm. Z rozhodnutí oboch súdov vyplýva, že práve z dôvodu, že žalobca uniesol svoje dôkazné bremeno a preukázal splnenie zmluvných povinností v zmysle § 409 ods. 1 ObZ, dôkazné bremeno sa presunulo na žalovaného. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že žalovaný na podporu svojich tvrdení nepredložil žiadny dôkaz, nepreukázal tvrdenia, že doklady o pôvode dreva v spornom období 09 - 12/2014 nepodpísal, ani že ťažbu dreva realizoval do leta 2014 a nie aj v mesiacoch september až december 2014, čím neuniesol dôkazné bremeno. Podľa zmluvy bol povinný zaplatiť žalobcovi dojednanú kúpnu cenu za tých podmienok ako sa zaviazal v čl. IV. Kúpnej zmluvy. Súd ďalej uviedol, že pokiaľ žalovaný spochybňoval, že sa jedná o jeho podpis na dokladoch o pôvode dreva v spornom

období, nešlo o preukazovanie neexistujúcej skutočnosti, ktorú by žalovaný nemal možnosť nijako vyvrátiť alebo preukázať, realizácia písomznaleckého dokazovania bola možná rovnako z druhopisu dokladov o pôvode dreva. Z dokazovania súdom jednoznačne vyplynula zaužívaná obchodná prax medzi žalobcom a žalovaným, že doklady o pôvode dreva za predchádzajúce obdobie neoznačovali poradové čísla dokladov, doklady boli označené odtlačkom pečiatky pozemkového spolčenstva, ale neboli označené odtlačkom pečiatky žalovaného (okrem mesiaca máj 2014). Napriek tomu originál dokladov žalovaný preberal, vždy podpisoval a následne na základe dokladov bola vypočítaná kúpna cena, ktorú uhrádzal (č. l. 547), pritom vystavené originály dokladov o pôvode dreva zo zákona žalovaný bol povinný uchovávať najmenej 10 rokov. I odvolací súd v bode 45. a nasl. odôvodnenia dostatočne zreteľne uviedol, že je mu známe, že sa nemôže v konaní preukazovať negatívna skutočnosť, ale v tomto konaní o takýto prípad nejde, pretože na dokladoch o pôvode dreva sa nachádza v kolónke prevzal (meno a priezvisko): U. C., dátum a v kolónke podpis je nečitateľný podpis a je to tak uvedené na všetkých dokladoch o pôvode dreva, ktoré do spisu predložil žalobca. Preto ak žalovaný tvrdí, že podpis na predmetných dokladoch nie je jeho, je to on ako strana sporu, ktorá tento prostriedok procesnej obrany (popretie skutkových tvrdení protistrany) produkuje, preto musí toto svoje tvrdenie preukázať. Najvyšší súd pripomína, že odvolací súd nikdy nespochybnil, že dôkazné bremeno je na strane žalobcu, avšak uviedol, že v tomto prípade nemôže žalobca, ktorý tvrdí, že predmetné doklady o pôvode dreva podpísal žalovaný, preukazovať, že ich žalovaný nepodpísal, pretože touto skutočnosťou sa bráni v konaní práve žalovaný, ktorý popiera tvrdenie žalobcu, že by doklady o pôvode dreva podpísal, preto ak nepredložil iné vlastné tvrdenie o tom, že doklady nepodpísal, je jeho popretie neúčinné. Odvolací súd rovnako zreteľne uviedol, že nebolo povinnosťou súdu prvej inštancie zabezpečovať stanovisko znalca, bolo povinnosťou žalovaného zabezpečiť takýto dôkaz, teda, či je možné z predmetných listín vyhotoviť znalecký posudok a v prípade, ak by to možné nebolo, bol povinný takéto stanovisko súdu prvej inštancie žalovaný predložiť. Napokon i samotný žalovaný už v odvolaní uviedol, že z hľadiska kontradiktórnosti súdneho konania súd nemohol vykonať taký dôkaz, ktorý účastníci nenavrhl, z čoho vyplýva, že to bol žalovaný, ktorý bol povinný skutočnosť, že doklady o pôvode dreva nepodpísal, v zmysle vyššie uvedeného preukázať. Odvolací súd dodal, že ak žalovaný tvrdil, že nedisponuje originálmi dokladov o pôvode dreva, mal možnosť od znalca zistiť, či je možné overiť pravosť podpisu žalovaného z prepisovacej kópie (druhopisu) dokladu s tým, že v prípade nemožnosti overenia pravosti podpisu žalovaného z takéhoto dokladu, bol povinný takúto skutočnosť súdu preukázať.

30. Dovolací súd navyše dodáva, že žalovaný naprieč celým dovolaním, tvrdiacim porušenie jeho procesných práv a práva na spravodlivý proces v podobe prenášania dôkazného bremena z jednej strany sporu na druhú, spochybňuje správnosť skutkových zistení súdov a opakuje svoju argumentáciu uvedenú v odvolaní. Najvyšší súd SR už podľa predchádzajúcej právnej úpravy dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka a zakladajúcim prípustnosť dovolania nie je nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1Cdo/85/2010, 2Cdo/29/2011, 3Cdo/268/2012, 3Cdo/108/2016, 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011, 7Cdo/38/2012). Podľa právneho názoru NS SR ani podľa novej právnej úpravy civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. Nedostatočné zistenie skutkového stavu ako dovolací dôvod Civilný sporový poriadok nepozná (NS SR sp. zn. 6Cdo/126/2017). Do obsahu základného práva podlá čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (por. I. ÚS 97/97). Dovolací súd nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, pretože je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd a revízia rozhodnutí súdov nižšej inštancie nie je možná vo svetle skúmania skutkových otázok. Súčasne právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam (I. ÚS 4/2011). Pri zvažovaní dôsledkov zistených procesných nesprávností treba mať vždy na zreteli, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý smeruje proti už právoplatnému rozhodnutiu súdu vykazujúcemu atribúty záväznosti a nezmeniteľnosti. Dovolanie v systéme opravných

prostriedkov nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (napr. uznesenia NS SR sp. zn. 1Cdo/113/2012, sp. zn. 4Cdo/280/2013, sp. zn. 7Cdo/92/2012, sp. zn. 3Cdo/539/2014). Základná idea mimoriadnych opravných prostriedkov vychádza z toho, že právna istota a stabilita, nastolené právoplatným rozhodnutím, sú v právnom štáte narušiteľné len mimoriadne a výnimočne.

31. Dovolateľ namieta i nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu v podobe nedostatočnosti jeho odôvodnenia, keď súdy sa podľa žalovaného nezaoberali ani odôvodnením výšky úrokov z omeškania, doručením a splatnosťou faktúr. Namieta, že doklady o pôvode dreva, na základe ktorých okresný súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalovanú sumu, nie sú totožné s výškou faktúr, ktoré boli vystavované a súčet predmetných faktúr dáva inú sumu. Takisto namieta, že označenie žalovaného v žalobe nie je správne, pretože tam sa uvádza obchodné meno UNITED, ale obchodné meno žalovaného je Tibor Pavlov UNITED. V pôvodne žalobe sa uvádza adresa Veľký Krtíš, ul. B. Nemcovej 9, avšak v rozsudku je už uvedená správna adresa Hviezdoslavova 14.

32. Najvyšší súd vo vzťahu k uvedenému konštatuje, že žalovaným uvedené námietky nedostatočnosti rozhodnutia krajského ako i okresného súdu sú v rozpore s obsahom odôvodnenia odvolacieho súdu, nakoľko odvolací súd sa týmito odvolacími námietkami žalovaného výslovne zaoberal a odpovedal na ne v bodoch 53 až 58 svojho rozhodnutia. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovaného.

33. Pokiaľ ide o námietku dovolateľa k označeniu žalovaného v žalobe, podľa Návrhu na vydanie platobného rozkazu z 23. apríla 2015 je žalovaný označený tak, ako je evidovaný v živnostenskom registri pod obchodným menom „Tibor Pavlov UNITED“, IČO: 33 249 024, a podľa obsahu spisu odvolací súd vo veci rozhodoval na základe odvolania žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý v bode 23. odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol, že žalovaný je podnikateľ evidovaný v živnostenskom registri pod obchodným menom „Tibor Pavlov UNITED“, s miestom podnikania 990 01 Veľký Krtíš, Hviezdoslavova 14, IČO: 33 249 024. Uvedenú námietku zmätočnosti rozhodnutia odvolacieho súdu preto dovolací súd hodnotí ako nedôvodnú.

34. Dovolací súd záverom prízvukuje, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

34.1. V konečnom dôsledku závery odvolacieho súdu sú podľa názoru dovolacieho súdu dostatočne jasné a zrozumiteľné, dôkazom čoho je aj podané dovolanie, v ktorom bol dovolateľ schopný tieto závery jednoznačne identifikovať a argumentačne spochybníť. Prípadné nedostatky odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu teda nedosahujú intenzitu tzv. vady zmätočnosti, vyžadovanú ustanovením § 420 písm. f) CSP, t. j. že sa sporovej strane odhala možnosť náležite argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky s jeho závermi) v rámci využitia prípadných mimoriadnych opravných prostriedkov. Prípustnosť dovolania preto v posudzovanom prípade - podľa názoru dovolacieho súdu - z ustanovenia § 420 písm. f) CSP nevyplyva.

35. Najvyšší súd Slovenskej republiky vyjadriac sa osobitne ku všetkým námietkam žalovaného uvedeným v dovolaní (viď vyššie v bodoch 22. a nasl. rozhodnutia), na základe všetkých uvedených skutočností dospel k záveru, že prípustnosť dovolania žalovaného podľa ust. § 420 písm. f) CSP nie je procesne daná. Je podľa najvyššieho súdu zrejmé, že rozsudky súdov oboch inštancií spoločne dávajú presvedčivý a dostatočne zdôvodnený obraz toho, prečo v závere súd žalobe v plnom rozsahu vyhovel pri viazanosti žalobným petitom.

Prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. c) CSP

36. V časti, v ktorej malo byť dovolanie žalovaného prípustné podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c) CSP, dovolací súd uvádza, že podané dovolanie je absolútne neprejednatelné.

37. Úspešné uplatnenie dovolania je podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu, že tento mimoriadny opravný prostriedok je procesne prípustný a až následne sekundárnym záverom dovolacieho súdu je, že dovolanie je aj dôvodné (opodstatnené). Pokiaľ dovolací súd nedospeje k uvedenému primárnemu záveru, platná právna úprava mu neumožňuje postúpiť v dovolacom konaní ďalej a pristúpiť až k posúdeniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska vecnej správnosti v ňom zaujatých záverov; pokiaľ by dovolací súd posudzoval správnosť rozhodnutia napadnutého procesne neprípustným dovolaním, porušil by zákon. Ak preto dovolací súd dospeje k záveru, že dovolanie je procesne neprípustné, musí tento opravný prostriedok bez ďalšieho odmietnuť.

38. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 CSP) dovolací súd uvádza, že predmetom dovolacieho prieskumu je namietané nesprávne právne posúdenie veci konajúcimi súdmi (prípustnosť dovolania uplatnená podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP). Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

39. Podľa ustanovenia § 422 ods. 1 písm. a) CSP, dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení (s výnimkou sporov s ochranou slabšej strany) neprevyšuje 10-násobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada.

40. Podľa ustanovenia § 422 ods. 2 CSP, na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

41. Z vyššie citovaných ustanovení vyplýva, že prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP je obmedzená nielen ustanovením § 421 ods. 2 CSP, ale aj ustanovením § 422 CSP. V zmysle uvedeného zákonného ustanovenia je dovolanie neprípustné v tzv. bagateľných veciach. Skutočnosť, či ide o bagateľnú vec, je limitovaná predmetom konkrétneho sporu, teda tým, o čo strane v tej-ktorej posudzovanej veci ide (II. ÚS 165/2017, III. ÚS 885/2016, I. ÚS 218/2017). Ak sa jedná o bagateľnú vec, dovolací súd dovolanie odmietne bez toho, aby skúmal správnosť právnych záverov odvolacieho súdu (resp. aj súdu prvej inštancie). V posudzovanom prípade je predmetom dovolacieho konania preskúmanie výroku rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým sa rozhodlo o žalobou uplatnenom nároku žalobcu na zaplatenie sumy 3 191,40 Eur s príslušenstvom. Výška minimálnej mzdy v čase podania žaloby na súde prvej inštancie, t. j. k 23. apríla 2015 bola 380 Eur mesačne, pričom 10-násobok tejto sumy predstavuje 3 800 Eur (nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 297/2014 Z.z.). Z uvedeného vyplýva, že v posudzovanom prípade prípustnosť dovolania žalovaného nie je možné vyvodzovať z ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, pretože tomu bráni ustanovenie § 422 ods. 1 písm. a) CSP (v zmysle ktorého pre prípustnosť dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 CSP musí výška dovolaťom žiadaného peňažného plnenia prevyšovať 10-násobok minimálnej mzdy ku dňu začatia konania). V tejto časti je preto dovolanie žalovaného neprípustné, čo zakladá dôvod na jeho odmietnutie podľa § 447 písm. c) CSP.

42. Keďže vzhľadom na uvedené skutočnosti nie je dovolanie žalovaného podľa ust. § 420 písm. f) CSP ani podľa ust. § 421 ods. 1 písm. c) CSP prípustné, dovolací súd ho v súlade s ustanovením § 447 písm. c) CSP odmietol.

43. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

44. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.